

SVAIGINANTIS
NIU JORKAS

2

SUSAN MEIER

Meilė
lyg gaivaus oro
gurkšnis

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Susan Meier

**MEILĖ LYG
GAIVAUS ORO
GURKŠNIS**

Trijų knygų serija
„Svaiginantis Niujorkas“
Antra knyga

Versta iš Susan Meier,
The Bodyguard and the Heiress, 2020
© Susan Meier, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2022

ISBN 978-609-03-0898-1

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

- O sakė, kad tereikės nuszkristi į Pensilvaniją... - panosėje murmėjo Džeikas Makdonaldas, klampodamas per purvu nuklotus kalnelius ir duobes, kurias išrausė sunkiasvorė technika, ruošianti pagrindą būsimam didžiuliam pastatui. - Beliko pranešti jai, kad tapo Marko Hintono turtų paveldėtoja, įsodinti į lėktuvą, skrendantį į Niujorką, ir, vykstant teisiniams procesams, stengtis išlaikyti tai paslapyje.

Žingsnis į priekį ir madingi itališki loaferai paskendo purve. Jis sunkiai atsiduso. Didelėje statybų bendrovėje Šarlotė Filion ėjo svarbias pareigas. Bandant ją rasti ir atsiųstas čia... Tiesiai į statybų aikštelę.

Laimei, jau yra netoli seno surūdijusio kilnojamojo namelio, čia įkurtame biure turėtų dirbti Šarlotė. Dar trys paskutiniai žingsniai, jis nusivalė prie purvinų batų prilipusį molį ir atidarė namelio duris. Jį pasitiko medžiu apkaltos sienos, trijų dienų senumo kavos kvapas. Ir spengianti tyla.

Didžiojoje patalpoje prie dviejų darbo stalų tuščia. Mažoje - nė gyvos dvasios. Regis, namelio šonuose irgi nieko.

- Laba diena. Ar čia kas nors yra?

Dešinėje pasigirdo darbo kėdės ratelių, besitinkančių į nelygias grindis, girgždesys. Jau po akimirkos tarpduryje pasirodė ji. Vos atpažino. Visai nepriminė oficialios vadovės, kokią matė nuotraukoje per kasmetinį bendrovės susirinkimą. Vilkėjo džinsus, languotus darbo marškinius, dėvėjo apsauginį šalną. Tačiau tai ji. Šarlotė Filion.

- Ko norėjote?

Ji lyg gaivaus oro gurkšnis. Liekna, prie kūno priglundusiais džinsais, giliomis žydromis akimis. Tarsi deivė.

Džeiko širdis sekundei apmirė. Jau labai seniai moteris jį šitaip sužavėjo. Šį jausmą, rodės, jau spėjo pamiršti. Ir bandė užgniaužti. Gyvenime didžiąją meilę jau patyrė. Bent jau taip manė. Kol du kartus buvo išvykęs į Afganistaną, tikėjo, jog Merė Betė laukė namie jo grįžtančio, tačiau už nugaros ši užmezgė romaną su jo draugu.

- Aš Džeikas Makdonaldas, „Apsaugos visame pasaulyje“ savininkas. Mane atsiuntė Marko Hintono teisininkai.

Šarlotė Filion nusijuokė.

- Taigi. Pagaliau mane radote.

Nusisukusi spėriai nuėjo atgal į kabinetą.

Džeikas sumišęs sekė iš paskos.

- Žinote apie turtą? Ir kad Markas Hintonas - jūsų tėvas?

- Aišku. Mama augino mane viena, tačiau neslėpė, kas tėtis, - atsisėdo į girgždančią darbo kėdę, kurią reikėtų sutepti. - Niekam to nesakėme, nes tas vyras gyva bėda. O bėdų vengėme. - Ji pasiėmė segtuvą ir ėmė skaityti.

Jis žengė žingsnį prie stalo.

- Jokia jis bėda. Vyras tiesiog turtingas.

Šarlotė nepakėlusi akių skaitė toliau.

- Jūs vadinatė tai turtais, aš - bėda. Asmens sargybiniai. Pagrobimai. Grasinimai nužudyti. Nenorime šito iki šiol.

- Na, norite to ar ne, paveldėjote milžinišką sumą pinigų.

- Ir kas, jei pasakysiu, kad man į tai nusispjaut?

Džeikas spoksojo į ją. Nejaugi visi Marko Hintono turto paveldėtojai - rakštis sėdynėje? Rimtai. Pirmoji paveldėtoja Lenė Long nenorėjo savo turto dalies, o dabar Šarlotė Filion, regis, taip pat ketina pinigų atsisakyti.

- Tada jūs beprotė. Tačiau su jumis apie tai kalbėtis turėčiau ne aš, o Denis Manelis. Jis teisininkas, atsakingas už turto klausimus. Kad ir

ką nuspręstumėte, ar imti pinigų, ar išeiti tuščiomis, turėsite pasirašyti dokumentus.

- Gerai, - ištiesė ranką. - Duokite.

- Negalite jų pasirašyti, kol neįrodysite, kad esate teisėta turto paveldėtoja.

- Paprašysiu mamos atsiųsti jums mano gimimo liudijimą.

Nors šalia - dama, Džeikas riebiai nusikeikė, tačiau greičiausiai ji prie to pripratusi, nes neatrodė itin rafinuota. Be to, dirbo statybų aikštelėje, kur vyras, plaktuku netyčia trinktelėjęs sau per pirštą, tikrai nesušukdavo mandagybių.

- Jūsų gimimo liudijimą turime, reikia neginčijamo įrodymo. Jūsų DNR.

- Ketinate tamponėliu makaluoti man po burną?

Jis papurtė galvą.

- Tyčia stengiatės viskam prieštarauti?

Šarlotė trenkė segtuvą ant stalo.

- Privalau per aštuonias savaites tai pastatyti. Per aštuonias savaites. Ar žinote, koks oras Šiaurės Pensilvanijoje balandį? Pasakysiu. Nespėjamas. Todėl neketinu švaistyti brangaus laiko ginčams su išsipusčiusiu džentelmenu iš didmiesčio. Turiu daug darbo.

Džeikas nesusilaikė. Ėmė juoktis. Ji tokia

užsidegusi, kad, rodės, netelpa savy. Jos kaktoje susimetė raukšlelės, o degančios žydros akys susiaurėjo. Šis vaizdas stovėjo jam prieš akis ir spaudė šypseną. Kai pagalvos apie Šarlotę Filion, prisimins galias akis ir jai jaučiamą nepaaiškinamą trauką, nes ši moteris nepanaši į jokią kitą.

Tačiau ji netrukus supras, kad Džeikas taip pat ne toks, kaip kiti vyrai.

- Turėsite rasti, kas jus pakeis. Jei reikės, iškašiu jus iš po žemių ir išskraidinsiu į Niujorką.

- Bandyk laimę, Džikai.

Jis susiraukė.

- Džikai?

- Džikas, Džekas, kaip pavadinsi, taip nepagadinsi.

- Aš tau koks pienburnis? - nusijuokęs sudribo į kėdę kitoje nušepusio stalo pusėje. - Mieloji, turiu apsčiai patirties su tokiais nemaloniais užsispyrėliais kaip tu. Nori varžybų? Nagi, klok visas kortas ant stalo.

- Galėčiau paskambinti policijai ir tave suimtu už tai, kad įžengei į svetimą teritoriją.

- Prašom. Tik turėsi paaiškinti, kodėl atsisakai skristi į Niujorką ir pasiimti milijardų, paveldėtų iš *savo tėvo*.

Ji susiraukė.

- Manai, praleidau pro akis faktą, kad kaip įmanydama stengiesi išlaikyti paslapyje, kas tavo biologinis tėvas? - jis atsistojo ir pasilenkė virš stalo. - Ir nesuprantu, juk kai paviešinsiu, jog esi Hintono turtų paveldėtoja, į šią statybų aikštelę sugužės koks milijonas žurnalistų?

Šarlotė pakėlė akis.

- O, brangioji, šis žvilgsnis gal ir išgąsdina vaikus, stumdančius purvą ir kabinančius gipskartonį. Bet du kartus buvau Afganistane. Vos grįžęs įkūriau apsaugos bendrovę, - suspaudė krūtinę prisiminus akimirką, kai namie užklupo Merę Betę bučiuojantis su Deivu. Paskui dvi savaites gėrė, kol vieną dieną susiėmė ir įsteigė įmonę, apie kurią visada svajojo. - Dirbau su roko žvaigždėmis, nė neprisimenančiomis savo vardo. Svarbiais, užgaidas rodančiais pareigūnais ir su milijardierių išlepintais vaikais. - Pasilenkė taip arti, kad galėjo užuosti jos aromata. Ne saldų gėlių ar kitų kvėpalų, bet tikrą moters kvapą.

Širdis ėmė daužytis, tačiau negali blaškytis, nes turėjo tikslą.

- Dabar tavo eilė rėžti tiesą.

Šarlotė nepajėgė atplėšti akių nuo

nuostabaus grožio vyro, velniai rautų, rūstus veidas atėmė amą. Akys tamsios it anglis. Juodi plaukai, griežti bruožai kūrė pikto, atstumiančio vyro įvaizdį. Makdonaldo pavardė tiko puikiai. Turbūt protėviai, kovoję su Viljamu Volisu dėl Škotijos nepriklausomybės, buvo tokio pat niūraus veido.

Džeikas savo žodžio laikysis. Tačiau ji nusiteikusi pakovoti. Jei gyvenime būtų linkusi atsitraukti ir su viskuo sutikti, turbūt nebūtų pasiekusi tokių karjeros aukštumų.

- Na, gerai. Tavo viršus. Galėtum papasakoti apie mane žurnalistams, - norėjo pasilenkti į priekį ir taip parodyti, kad nebijo. Tačiau kažkodėl atsilošė atgal. Paprastai. Šaltakraujiškai. - Bet turiu dirbti. Niekada žmonių nenuviliu ir atlieku darbą iki galo. Regis, čia padėtis be išei ties, tad leisk pasiūlyti kompromisą.

Jis grįžo į kėdę.

Šarlotė nusišypsojo. Žavėjosi savo gebėjimu priversti žmones susitarti.

- Duok laiko kitam darbų vadovui surasti.

- Nejaugi nėra, kas tave pakeistų?

Ji nusijuokė ir taip sušvelnino tarp jųdviejų tvyrančią įtampą.

- Niekas negali manęs pakeisti, kai

stengiamės uždirbti pinigų. Kai kurie mūsų vadovai dirba per kelias vietas.

- Paskambinsi kuriam?

- Juk sakiau. Jie jau dirba daugiau, nei gali. Statybų aikštelėje nė nebūčiau, jei bendrovė turėtų užtektinai darbuotojų. Teks palaukti, kol kuris nors kolega ras laiko šiam projektui, perleis turimą darbą kitam vadovui ir atvažiuos čia.

Džeikas delnu persibraukė gražų veidą ir Šarlotė nepraleido progos nužvelgti vyrą nuo galvos iki kojų. Juodas paltas, iš po juodo kostiumo kyšantys greičiausiai balti šilkiniai marškiniai ir šilkinis neutralių spalvų kaklaraištis.

Pažvelgusi į batus vos sulaukė šypseną. Aki-vaizdu, kad itališkus loaferus sugadino purvas.

- Amžinai laukti negaliu.

Ji atsilošė kėdėje ir įsitaisė patogiau.

- Vos kelias dienas.

Džeikas giliai įkvėpė.

- Juk supranti, kad nuo šiol tave saugosiu.

- Kam? - mostelėjo. - Apsidairyk. Darbininkams rūpi tik tai, ar duosiu darbo, kad galėtų išmaitinti vaikus.

- Nesvarbu. Pavesta radus paveldėtoją priskirti asmens sargybinį.

- Man jo tikrai nereikia.

- Taisykles kuriu ne aš. Tai teisininko nurodymas. Ir jis patvirtintas raštiškai. Turėjome bėdų... su pirmąja paveldėtoja. Viena sėdėjo kavinėje, kažkas nufotografavo telefonu ir išsiaiškino, kas ji.

Šarlotės dėmesį patraukė žodis *bėdų*, tačiau jam ištarus *pirmoji paveldėtoja* suspurdėjo širdis.

- Turiu giminaitę?

- Neskaitai laikraščių? Žurnalistams ją radus, spauda mirgėjo antraštėmis.

- Dirbu dvylika valandų per parą. Neturiu laiko spaudai, žurnalams ar vietiniam laikraščiui. Skaitau tris rimtus interneto naujienų portalus. Ten nėra gandų ar naujienų apie įžymybes. Nerašė net apie tėčio mirtį. Mama pasakė.

Džeikas papurtė galvą.

- Kol kas radome du. Tave ir tavo sesę. Ji jautniausioji turto paveldėtoja, dvidešimt šešerių socialinė darbuotoja.

Šarlotės veide sužibo nuostaba.

- Turiu sesę.

- Pusiau. Lenę Long, - akimirksniu nutilęs tęsė:
- Nejaugi nesidomėjai, ar Markas neturėjo kitų vaikų?

Ji pažvelgė į akis.

- O kaip turėjau tą daryti? Įvairiose valstijose ieškoti gimimo liudijimų, kur įrašyta ta pati pavardė?

- Taip mes radome tave. Tavo gimimo liudijime įrašyta Marko pavardė.

- Tik nereikia. Siūliau tau savo gimimo liudijimą, tačiau akivaizdu, kad galima pasitikėti tik DNR testu.

- Yra galimybė gauti neginčijamų įrodymų, tad kodėl ja nepasinaudojus? Žinant, jog šiais laikais yra galybė menininkų, galinčių lengvai gimimo liudijimą padirbti. DNR tyrimas nepalieka vietos abejonėms.

- Manimi abejoti nereikia.

- Tiek tu, tiek aš tiesą žinome, tačiau nepamirškime, kad procedūros visiems vienodos.

- Tiesiog nuostabu, - akivaizdžiai buvo nepatenkinta, tačiau pažvelgusi į Džeiką paprašė: - Papasakok apie ją.

- Ji pusę laiko praleidžia Niujorke su savo vaikinu Niku Korakiu, o kitą pusę - mažame miestelyje Kanzase, kurį iš paveldėtų pinigų stengiasi atnaujinti.

- Renovuoja visą miestelį?

- Gimtąjį miestelį. Ji mieliausias žmogus, kokį

man kada nors yra tekę sutikti.

Šarlotė negalėjo patikėti turinti sesę. Augdama kaime, didžiuliame keturių miegamųjų name tik su mama, jautėsi labai vieniša. Taip norėdavosi dienomis su kuo nors pamėtyti kamuolį ar patyrinti mišką už tvarto. Naktimis įsivaizduodavo, kad guli dviaukštėje lovoje, o virš jos miega sesė. Kartais ši būdavo vyresnė ir protingesnė. Kartais jaunesnė, laukianti Šarlotės patarimų. Vaizduotėje jos visada būdavo pačios geriausios draugės.

Jai ir Lenei Long vaikystėje trūko vienai kitos. Tačiau koks jausmas turėti jau suaugusią sesę? Žmogų su savo praeitimi, kurio venomis teka tas pats kraujas? Žmogų, suprantantį, kad būti Marko Hintono vaiku – nelengva.

- Atleisk. Žinia mane išmušė iš vėžių. Vis dar sunku suvokti naujienas.

- Jei šiandien skristume į Niujorką, jau vakare judvi kartu galėtumėte pavakarieniauti.

Mintis labai viliojanti. Tačiau laukė darbas.

- Primenu, kad ieškosime žmogaus, kuris mane pakeistų.

Džeikas pasidėjo delnus ant kelių.

- Na, gerai. Puiku. Tada kelioms dienoms čia įsikursiu. Kad ir kur eisi, seksiu iš paskos....